

Barnes-Rind

Allet er som Høst kommer til mig! Marc. 10. 13-16.

SWITZERLAND. BERNE. ST. LOUIS.

No 3 }

Marts 1881.

{ 7. Hæft.

Entered at the post office at La Crosse, Wis., as second-class matter.

Ved Aftenstid.

Solen er sjunken saa dybt under Hav,
De Stjerner saa mildelig tindre :
Du kjære Herre, som Livet mig gav,
Engang jeg jo ogsaa skal synke i Grav,
Da ville du naadig mig lindre !

Bildene Volge opfylder mod Strand,
De Bover ved Stormene susse :
Du kjære Herre, min Frelsermand,
Der er saa uroligt i Jordlivets Land,
I Hjertet dybt Boverne brusse.

Maaen den skinner saa stille om Nat,
Den smiler i Søernes Flade :
Du kjære Herre ! hvo Tillid har sat

Til dig, dem du haver ret aldrig forladt,
Men gjort dem saa fromme og glade.

Herre, min Herre ! du er jo saa god,
Barmhjertig du ynkes saa saare,
Du haver udstøet jo for Alle dit Blod,
For Alle du Kval og Angst udstød,
For Alle nedbrændt jo din Taare !

Herre, du er mig min Glæde og Lyst,
Du er mig mit Hjertes Begjæring !
Hvad du vil, det vil jeg, du er mig min Trost :
O, tryk du os Alle kun mildt til dit Bryst,
O, giv os din Fred til Foræring !

Chr. Dølfhin.

Elise Bruce

eller

Martyrbarnet.

(Slutn. fra f. No.)

Efter denne Nring befalede han et Par af sine Soldater at binde Træstikker mellem Pigens Fingre og derefter tænde Jld paa dem. Dette udførte de med den raæste Grusomhed og lo høit over hendes Lidelse og Angest.

"Vil du nu sige os, hvor din Fader holder sig skjult?" spurgte Klaverhøuse i en haard Tone.

Men Elise forblev standhaftig. Hun gav ham intet Svar, men pressede sine blege Læber endnu haardere sammen og bad i Tausshed den himmelfste Fader om Styrke til at kunne holde ud i denne forfærdelige Prove.

"Tal, Pige!" skreg han; "vil du ikke sige mig, hvor din Fader er?"

"Jeg kan ikke sige Dem det. Jeg ved, hvor han er, men jeg kan ikke sige det."

"Nuvel, vi skulle nok finde et Middel, der skal tvinge dig dertil," svarede Klaverhøuse med en Gd, og gav sine Soldater Befaling til at paafætte Fingerskruen.

Dette Vinerebskab er som en Handske, afpasset for hver enkelt Finge, men lige mod Tommelfingeren er der anbragt en fin, spids Jernskruen, der har nogen Lighed med en Kortetrækker. Naar Redskabet er paafat, vrides Skruen til, saa at dens Spids trænger ind i Kjødet. Vi kunne tænke os, hvilke forfærdelige Smarter dette maa fremkalde; mangen stærk Mand har bespindet under det, og intet Under da, om den svage, fjortenaarige Pige gjorde det.

Instrumentet sættes paa, og Soldaterne begyndte Tilstrømmingen. Klaverhøuse stod ved Siden af og fulgte med nysgjerrige Blikke Virkningen af den skrækkelige Ugjerning. Han var fast bestemt paa ikke at lade sig beseire af Pigen. Ved de første Tag rykkede hun voldsomt paa sig, men blev snart atter stille; dog da Smarterne bleve mere og mere heftige, begyndte hun at græde.

"Holdt!" raabte Klaverhøuse, "sig mig nu, Pige, hvor den gamle, salmesyngende Næv, din Fader, holder til."

"Jeg kan ikke," svarede hun, og var nu bleven stærk gjennem Lidelsen; "og hvad Pinslerne angaa, saa skal nok den fjære Gud give mig Kraft til at udholde dem."

"Fortsæt da!" befalede han, hvilket strax blev efterkommet; men nu bleve Smarterne for overvældende for Elise, og hun faldt besvimmel til Jorden.

Da Klaverhøuse saa, at hun laa afmægtig for hans Fodder, befalede han, at Instrumentet skulde tages af, og at man skulde bestænke hendes Ansigt med Vand. Dette skede, men hun laa lige bleg og ubevægelig, medens Blodet flød fra hendes gjennemborede Haand; det var et Syn, som maatte være istand til at røre det haardeste Hjerte. Det syntes virkelig ogsaa, som en Følelse af Medlidenhed var vaagnet hos Klaverhøuse, thi han bøjede sig ned over hende og sagde:

"Jeg skulde ønske, at denne lille Dm var mindre trodsig; det var ikke min Mening at gjøre hende ondt, men jeg kan da ikke lade mig overvinde af en saadan stridig liden Tingest. Forsøg, om I kunne saa hende til at vaagne."

Atter bestændedes hendes Ansigt med Vand, og Soldaterne heldte lidt Brændevin ind i hendes Mund, hvorved hun strax gav Tegn til Liv. Langsomt aabnede hun Øjnene og saa paa sine Forsølgere; derpaa forsøgte hun at sætte sig op, men lig en Bedøvet, der endnu ikke er kommen til fuld Bevidsthed. Da hun saa op i Soldaternes Ansigter og ikke i et eneste af dem kunde opdage Spor af Medlidenhed, men blot den ubevægeligste Haardhed, brast hun atter i Graad. Muligens tænkte hun paa sin stakkels Fader, der var bleven fordreven fra Hjemmet og alle sine Kjære, og paa sin onime Moder, der nu med Angest og Uro afsøntede hendes Tilbagekomst; muligens tænkte hun ogsaa, at hun nu maatte dø, og hvem skulde da betjene hendes Fader og trøste hendes Moder. Men der var siden Tid til Taarer blandt denne hjerteløse Hob.

"Nu, Pige, kom ihu, at jeg lader mig ikke spotte," sagde Klaverhøuse. "Vi have faaet Befaling til at tage din Fader, levende eller død, og vi tænke at udstille hans Hoved i Edinburg. Da du nu ved, hvor han er, saa sig det strax, eller belov dig paa at lide Følgerne

af din Modstand. Vid, at dersom du ikke siger det, saa maa du dø." Dette sagde han med sammenbidte Tænder og en skrækkelig Ed.

"Jeg kan dø," svarede hun, "og vil heller dø end opgive for Eder, hvor min Fa'r er. I ere blodtørstige Mænd, og Gud skal engang damme Eder, som have forfulgt Hans Hellige. Hvis I dræbe mig, kommer jeg derved blot saa meget før til Himmelen."

"Sæt atter Skruen paa," afbrød Klaverhousen hende, "sæt den paa, saa saa vi se, om hun har Lust til at prædike mere."

Soldaterne satte Instrumentet paa og fornyede Skruingen. Atter hørtes et dybt klagenende Suf fra Elises skjælvende Læber, endnu et, alt efter som Smertterne forøgedes.

"Hav Barmhjertighed!" raabte hun.

"Vi skulle forbarme os, saasnart du siger os, hvor vi skulle finde din Fader," var Svaret.

Hendes Dine flammede, og hendes Mod steg til det Høieste; hun tilbagekrængte sine Klager og Bønner, idet hun i en fast og høitidelig Tone sagde: "I ere Belials blodige Mænd, og skulle engang gjøre Regnskab for Eders grusomme Handlinger. Men jeg er uden Frygt. Jeg frygter blot Ham, som er mægtig til at forðærve baade Legeme og Sjæl. Han er min Trost og opholder mig ogsaa i denne Stund." Hermed faldt hun atter besvimet til Jorden.

Dette hindrede dog ikke Soldaterne fra at fortsætte Skruingen i et Slags affindigt Naseri. Atter befalede Klaverhousen dem at ophøre og stænke Vand paa hende. Han optænkte nye Plagemidler, som forsøgttes paa hende, men forgjæves. Elise Bruce var ikke længer i deres BOLD; thi hun havde nu vundet sin Martyrkrone og var evig befriet for al Sorg og Smerte. Klaverhousen og hans Dragoner re- de nu bort, efterat de havde overbevist sig om, at den sidste Livsgnist var udslukket. De forlod Elises livløse Legeme paa den kolde Torv, medens den ene straalende Stjerne efter den anden traadte frem paa det blaa Himmelsvælv ligesom Anklagere mod dem.

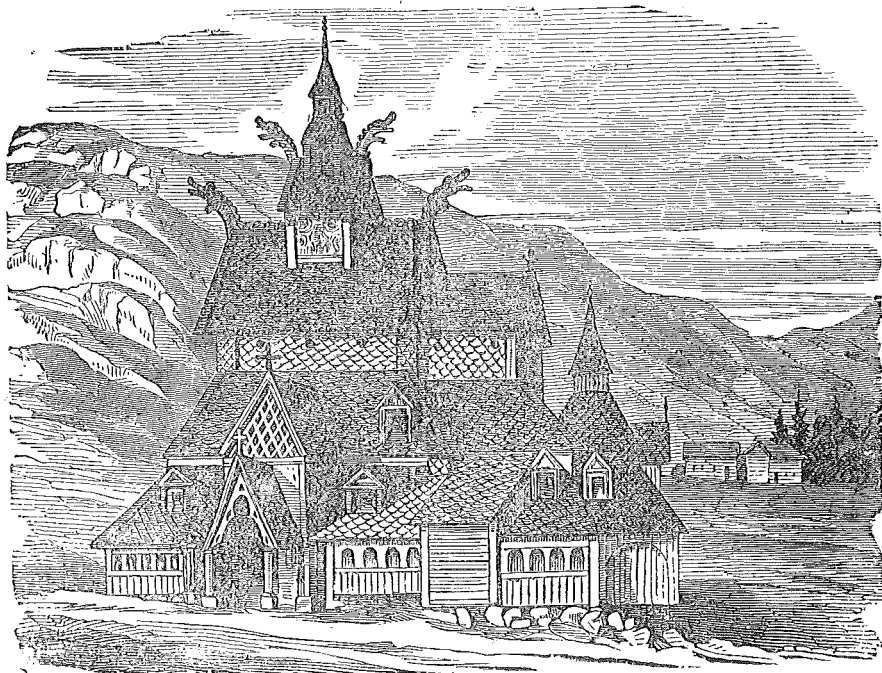
Mindet om Elise Bruce lever endnu i Skotland, elsket og agtet af Gamle og Unge. Hun var en af dem, om hvem Bibelen siger, at "de ikke modtog Befrielsen, forat de maatte erholde en herligere Opstandelse." (Ebr. 11, 35.)

Maatte vi, som saa let lade os lokke til at handle mod vor Samvittighed og saa snart afsværges fra at gjøre det Rette, naar dette kan medføre nogen Lidelse, af Elise Bruce lære heler at dø end gjøre, hvad der ej er godt i Guds Dine! Den Herre Jesus stod den lille Martyr bi, da hun kjæmpede med sine grumme Modstandere, alene i den ensomme Skov, langt borte fra Fader og Moder og alle Venner. Han gav hende Trost i hendes store Angest, Styrke i hendes Svaghed, og den uforgjængelige Krone var hendes Sejers Løn. Men den samme Herre har ogsaa Die for de mindre Kampen, som Enhver, der vil høre Ham til, han være stor eller liden, har at kjæmpe. Og det er ene ved Hans Kraft, at vi kunne seire i enhver Fristelse, som kommer over os. Saa lader os fatte Mod, kjære Børn! Herrens Egne kunne ikke gaa tilgrunde, naar de gjøre, hvad der behager Ham. De kunne lide, men Lidelsen skal kun hjælpe dem til den evige Herlighed. Og det ved du, kjære Baan, at den legemlige Lidelse dog ikke kan sammenlignes med de Kvaler og den Angest, vi føle, naar Samvittigheden løfter sin Anklage mod os, og Gud ingen Trost bringer os, fordi vi have for- tøret Ham ved vor Synd. Gid det stedse maatte være dit Bølgssprog, Børn: "Heller dø end synde!"

Et venligt Ord's Magt.

Nogle Børn vide maaste ikke, hvad de skulle gjøre, naar deres Kammerater drille og plage dem. Jeg vil fortælle Eder om en gammel Kone, der gik ganske rolig paa Gaden og bar en Krukke Mælk. En kaad Smand kom i det Samme gaaende, og, da han saa hende, gik han lige paa hende og stødte til Krukken, saa den faldt i Gaden i mange Stykker. Derpaa blev han staaende for at høre hende sffjende og beklage sig over hans Dindskab. Men hvor forundret blev han ikke, da hun ganske rolig opsamlede Stykkerne af Krukken, saa paa ham med en Vanding af Sorg, Venlighed og Medsyn og sagde: "Gud tilgive dig, min Søn, som jeg gjør det!" Disse Ord rørte en om Streng i Smandens Hjerte og bragte Laarer i hans Dine. Han gav hende en Gaandsfuld Penge og udbød: "Gud velsigne dig, gode Kone; jeg skal aldrig gjøre Saadant mere."

Borgunds Kirke.

Borgunds Kirke i Lerdal i Norge ligger et Stykke indenfor Bunden af Sognefjorden og er en mærkelig Venning fra den allerældste Tid, da Kristendommen indførtes i Landet blandt vore Forfædre. Den hører til de saakaldte "Stavekirker", ved hvilke man endnu beholdt væsentlige Dele af den hedenste Tempelbygningkunst og paa en egen Maade søgte at efterligne den romerske Stil. I kunne se, at den er bygget paa en forunderlig Maade, med en Masse forskjellige Afdelinger og Tage, og ikke mindst Opmærksomhed vækker de underlige

Dragehoveder paa Hjørnerne af de overste Tage.

Kirken ser ikke saa liden ud; men der gaar en Svalgang rundt om den, som optager meget Rum, saa at Pladsen inde i selve Kirken er meget liden. Tagene ere bedekkede med Træskaar (shingle), der ligesom Bæggene ere vej tjerebredte. Lagtet denne Kirke nu vel snart er 900 Aar gammel, saa er den dog godt vedligeholdt og staar der som et værdifuldt Fortidsminde, paa samme Tid som den er meget utjenslig til Kirkebrug.

"Det er ikke Guld Alt, som glimrer." Mangen En, som ikke kommer dette Ordsprog ihu, bliver narret. Men en anden Erfaring bliver endnu hyppigere glemt: "Det er ikke alt Guld, som glimrer," eller med andre Ord: der er Meget, som ikke glimrer, og som dog er Guld, og hvo der ikke tror paa det og ikke tenker paa det, han kommer endnu være affted. I en veldyrket Mark, i en velindrettet Bedrift er der skjult meget Guld, og en slittig Haand fortaar at finde det; et roligt Hjerte og en god Samvittighed, de glimre hel-

ler ikke og ere dog mere værd end Guld. Ofte er der netop mindst Guld der, hvor der er mest Glæde og mest Pral. Den, der gjør mest Larm, har mindst Mod. Den, der snakker mest om sine Dalere, har ikke mange. En pralede af, at han havde en hel Skjæppe Dukater hjemme. Da han stulde vise dem frem, vilde han længe ikke til det. Endelig kom han frem med en liden rund Kasse, som ikke var større, end at den kunde skjules med Haanden. Dog snakkede han sig godt derfra. "Dufatmaal," sagde han, "er ikke det samme som Kornmaal."

Moses som liden Dreng. (2 Mos. 2).

Dette er et underligt Billede, synes du. Kvinderne have saadan egen Dragt og Prydelse; uagtet nogle af dem ere rigt klædte, saa have de dog saadan mørk Hudfarve og nøgne Ben. Bordet har Ansigt som et Menneske, og Standen, som staar der paa Bordet, ser saa underlig ud.

Naar jeg nu fortæller dig, at den lille Dreng

er Moses, kan du saa sige mig, hvem den prægtige Dame er, som sidder der og rækker Haanden ud imod ham, og hvem det vel rimeligvis maa være, som leder ham hen til hende?

Den lille Dreng der paa Billedet lærte Mæget og blev en vis Mand. Men det Bedste var, at han aldrig glemte Gud, men grundede paa Hans Ord, elskede Ham og var Ham ly-

dig. Han blev et stort Guds Nedsfab, og du kan vist fortælle mig Meget om det Store, han ved Guds Naade udrettede, og hvorledes Gud tilsidst tog ham hjem til sig.

Førelbre og Børn.

Naar man er lidt opmærksom, ser man ofte, at Folk i deres Alderdom blive behandlede af deres Børn netop paa samme Maade, som de engang selv have behandlet deres gamle og udlevede Førelbre. Dette er ogsaa ganske sinpelt. Børnene lære det af Førelbrene; de se og høre intet Andet og følge det Exempel, som de se. Saaledes gaar det paa den naturligste Maade i Opbyggelse, hvad der staar skrevet, at Førelbrenes Velsignelse og Forbandelse hviler paa Børnene og ikke udebliver.

Man har derom blandt Andet to Fortællinger, af hvilke den første er til Efterligning, og den anden vel fortjener at lægges paa Hjerte.

En Tyrste traf engang paa en Spadsertur en slittig og munter Landmand ved hans Føretninger i Marken og indlod sig i Samtale med ham. Efter nogle Spørgsmaal fik han at vide, at Marken ikke var hans Eiendom, men at han var Dageløser og arbejdede for en Krone om Dagen. Tyrsten, som for sin vanskelige Regjeringsforretning vistnok havde flere Penge at fortære, kunde ikke i en Hast udregne, hvorledes det var muligt at komme ud af det med en Krone om Dagen og dog være ved saa godt Mod, og han ytrede sin Forundring derover. Men Manden i den Badmels Kofte svarede: "Det saa gaa ud, hvis jeg brugte saa Meget. Jeg maa komme ud af det med en Trediedel. Af de to andre Trediedele bruger jeg den ene til at betale min Gjæld, og den anden sætter jeg ud paa Rente." Dette var nu den gode Tyrste en ny Gaade. Men den muntre Landmand blev ved og sagde: "Jeg deler min Fortjeneste med mine gamle Førelbre, som ikke mere kunne arbejde, og med mine Børn, som først skulle lære det. Hine gjengjelder jeg den Kjærlighed, de have vist mod mig i min Barndom; det er min Gjæld, jeg betaler. Af disse haaber jeg, at de engang i min høie Alderdom ikke ville forlade mig; det er den Kapital, jeg sætter ud paa

Rente." Var det ikke smukt sagt og endnu smukkere og ædlere tænkt og handlet? Tyrsten belønnede den vakre Mandes Kærlighed, tog sig af hans Søner, og den Velsignelse, som døende Førelbre gave ham, blev i sin Tid rigeligt bragt i Udøvelse af hans taknemmelige Børn ved Kjærlighed og Understøttelse.

En Anden omgiffes derimod saaledes med sin Fader, der af Alderdom og Sygelighed vistnok var bleven noget vanskelig, at denne ønskede at komme i et Fattighus, som var i samme By. Der haabede han i det Mindste at faa tarvelig Pleie og at blive fri for de Breidelser, som han paa sine gamle Dage maatte høre af Sønnen, og som forbitrede ham Livet hos denne. Dette var den utafnemmelige Søn ret et Hærforkomment Vnske. Zinden Solen gik ned, var den stakkels, gamle Mand allerede bragt i Fattighospitalet. Men heller ikke der fandt han Alt, som han ønskede. Han bad i det Mindste Sønnen nogen Tid efter, at han dog maatte vise ham den sidste Velgjerning og sende ham et Par Lagener, forat han ikke hver Nat skulde sove paa det bare Straa. Sønnen udsøgte de to sletteste Lagener, han havde, og befalede sin taaarige Søn at bringe dem til den gamle Knurrepotte i Hospitalet. Men til sin Forbauselse bemærkede han, at Drengen udenfor Døren skjulte et af Lagenerne i en Krog og kun bragte Bedstefaderen det ene. "Hvorfor har du gjort det?" spurgte han Drengen, da han kom tilbage. "Til Hjælp i Fremtiden," svarede Drengen kold og hjerteløs, "naar den Tid kommer, at jeg skal sende dig, Fader, eller Moder i Hospitalet."

Hvad lære vi deraf? Er din Fader og din Moder, at det maa gaa dig vel!

(Hebel).

Til at naa Lykken kræves Flid og Taalmodighed; til at bevare den kræves Maadehold og Forsigtighed. Langsomt og Skridt for Skridt gaar man op ad en Trappe, men i et Dieblif falder man ned, og Saar og Smerter tager man med sig til Jorden.

Den fromme Nils.

(Indsendt)

Kjære Børn! Jeg vil fortælle Eder en liden Historie.

Ude paa Prærien staar en liden Farmerhytte. Der bor en from og gudsfrygtig Familie, Fæder, Moder og tre Børn. Det ældste Barn er en Gut paa noget over tolv Aar; han heder Nils og er en flink og forstandig Gut. Hans yngre Sødsfende ere tvende Smaaapiger, smukke og artige Børn. Alle tre gaa de flittigt paa den Religions-skole, som nogle Maaneder om Aaret holdes der i Menigheden. De ere Skolens Pryd og Lærers Glæde; thi de ere ikke som saa mange andre Børn, der gaa i Skole Aar efter Aar og Lidet og tilbøds Intet lære; de skrige og støie ikke; de opføre sig smukt baade i og udenfor Skolen; de ere ikke døvne, ikke ligegyldige for sine Lektier; de sidde ikke søvnige og ligegyldige i Skolen, men gjøre sig Flid baade der og hjemme; de ere lydige og fromme; deres Forældre have lært dem at bede, og dette glemme de heller ingen Dag. Saaledes skulle I alle være, kjære Børn.

For noget over et Aar siden blev Nils syg, ja saa syg, at baade han og hans Forældre en Stund troede, at hans Dage her paa Jorden snart vare talte. Men den gudsfrygtige Nils var ikke meget kange for Døden; han vidste jo, at hans Frelser levede.

Til sine sørgende Forældre sagde han, at han nok gjerne vilde have været hos dem; men om Gud nu vilde hente ham til sig, saa kunde jo Intet bedre ske ham.

Sygdommen tog paa, og Nils gjorde Moderen følgende Betsjendelse:

"For omtrent et Aar siden gjorde jeg mig skyldig i en Synd, som jeg siden ofte har angret. Det var en Skoledag. Medens Læreren var hjemme og spiste Middag, var der en Gut, som kom til at knuse en Vinduesrude i Skolehuset. Kun jeg og en anden Gut saa det. Han, som knuste Ruden, fik den anden Gut til at love ikke at sige, hvem der havde gjort det; og begge sagde de da til mig, at dersom jeg fortalte, hvem der havde knust Ruden, vilde de begge sige til Læreren, at det var mig. Da saa Læreren kom, turde jeg ikke andet end sige, at jeg ikke vidste det. Men ofte

har denne Tøgn gjort mig ondt baade for min egen og de to Gutteres Skyld, og nu kan jeg ikke andet end aabenbare den."

Begge Gutter bleve hente. Nils talte indersigt til dem om, hvilken stor Synd de havde gjort ved at lyde sig frem og derved truet ham til at gjøre sig delagtig i deres Synd.

Gutterne tilstod sin Synd, og den ene af dem græd bitterlig og lovede, at han nu vilde bedre vogte sig for at synde.

Nils trøstede og formanede dem, og de skiltes som gode Venner.

En Stund efter kom Læreren. Han blev meget rørt ved, hvad Nils fortalte, og tilgav ham gjerne; ogsaa de to andre Gutter betjendte angrende sin Synd for Læreren og blev siden bedre paa Skolen, end de for havde været.

Gud bruger mange Midler for at bringe Menneskene til Synderfølelse og til at søge Salighed. Og mene I ikke, kjære Børn, at Gud ogsaa derfor lagde denne Sygdom paa Nils, for at de to andre Gutter derved kunde faa en særegen Opfordring til at erkjende sin Synd og afbede den hos Gud og blive fromme Børn?

Efter Nils's Dødsfald kom Læreren igjen Dagen efter med Skolebørnene. Men da var Nils mere syg, end han nogensinde havde været, saa at han ikke var istand til at sige mange Ord. Alligevel var han glad ved at se sine Skolekammerater. Flere af dem græd, da de saa, hvor nær Døden Nils var. Det var saavidt, han med svag Stemme kunde sige dem Farvel og give dem nogle Formaningssord. Lidt efter udtalte han sin Glæde over, at han snart fik flytte hjem til Børnehjemmet heroventil.

Men det var ikke Guds Vilje, at Nils skulde dø denne Gang. Allerede Dagen efter sølte han sig bedre, og om et Par Uger var han paa Benene igjen. Han deltog atter i Religions-skolen og var lydige og from som før. Men fra den Dag, Skolebørnene besøgte ham i hans Sygdom, var det flere af dem, som søgte sin Gud mere alvorlig end før.

Skulde ikke ogsaa I, kjære Børn, som den fromme Nils, gjerne ville elste Jesus og vandre i hans Ord? Tænk, hvilken Glæde I da vilde blive for Eders Frelser, for Guds Engle, for Eders Forældre og Lærere! A.

En Gang er ingen Gang.

Det er det løgnagtigste og værste af alle Ordsprog, og den, der har lavet det, har enten været en daarlig Regnemester eller en slet Person. En Gang er i det Mindste een Gang, og derfra lader der sig ikke prutte Noget. Hvo der een Gang har stjaalet, han kan aldrig i sit Liv med Sandhed sige: Gud ske Lov, jeg har aldrig forgrebet mig paa fremmed Gods. Og naar Tyden bliver greben og hængt, saa er een Gang da heller ikke ingen Gang. Men det er endnu ikke Alt; man kan endog for det Meste med Sandhed sige: En Gang er ti Gange, ja hundrede tusinde Gange. Thi den, der een Gang har begyndt paa det Onde, han bliver sædvanlig ved dermed. Hvo der har sagt A, siger ogsaa gjerne B, og saa kommer der et andet Ordsprog, som siger: "Krukken gaar saa længe til Blands, til den kommer hjem uden Hank."

Arguoppgave

Hvor længe er en Snegl om at krybe op til Toppen af en lodret Stang, der rager 14 Fod op over Jorden, naar Sneglen kryber 8 Tommer i Timen og hviler sig i 2 Timer hver Gang, den har krobet i 1 Time?

G a d e.

Saa liden og dog for Alle for stor,
Ei Blads til mig Staffel paa hele Jord,
Forfulgt og forskremt, mit Liv i Fare,
Saa snart jeg mig viser i Verden bare.

Men læs mig saa bagvendt og vend mig om,
Strax anden Lyd der i Biben kom:
"For liden, for liden, og var du blot stor!"
Hvor ofte hørtes ei disse Ord!

Men, stor eller liden, jeg er dog velkommen,
Enhver mig med Glæde stifter i Lommen.
En liden Dmævelning kan Meget udrette,—
Nu siger jeg Stop, nu faar du gjette.

Oplosning

paa Gaaden i No. 1:

R o r a a s.

Til Børnens Jubeloffer

modtaget:

I Østlige Distrikt: Fra Cedar Valley Mgh., Minn., af Knut Andersens Børn \$1.00 og af Mils R. Sabus Børn 25 Cents.

I Minn. Distrikt: Fra Duf og Kirstine Hansen, Alexandria, Minn., 50 Cts.

Sendt direkte til Kasserer Rasmusen: Ved Skolelærer G. G. Liden fra Skolebørn i Town of Warsaw, Goodhue Co., Minn., \$2.75.

Börneblad, 7de Margaug.

Prisen for Bladet er som før 35 Cts. pr. Expl. Men Bladets Agenter, der tage Pakker og selv holde Navneliste over de enkelte Abbonnenter, erholde som tidligere følgende Reduktion:

3 Pakker paa fra 5—9 Expl. efter 30 C. pr. Ex.

" " 10—49 " 25 "

" " 50 og derover 20 "

Börneblad indbundet.

5te og 6te Margaug, kan nu erholdes indbundet i 1 Bind for 75 Cts. Da Postgangen har været saa usikker og afbrudt i Vinter, udstrækkes Tiden for den lovede Præmie ogsaa til Marts Maaned, og kan nu ogsaa 5te og 6te Marg. leveres som Præmie til dem, der inden Marts Maanedes Udgang betale mindst 5 Doll. i Forstud.

Alt, hvad der vedkommer Bladet, indsendes fremdeles til

J. B. Frich,
Dr. S., La Crosse, Wis.